

Röda Korsets rapport från 1948 man vill dölja för oss

Fria Sidor granskar "förintelsen". Del: 9

10 december, 2016

Dog

i Buschenwald till följd av de Allierades bombningar

Det finns en undersökning under andra världskriget som nästan är unik i sin ärlighet och objektivitet, tre volymer från Internationella Rödakorskommittén om sin verksamhet under andra världskriget, Geneve, 1948. Denna kompletterar två tidigare verk: "Documents sur l'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939- 1945 (Geneva, 1946)", och "Inter Arma Caritas: the Work of the ICRC during the Second World War (Geneva, 1947)."

Rapporten, från 1948 under ledning av **Frédéric Siordet**, förklarar i de första sidorna av rapporten att deras mål, en lång tradition hos Röda Korset, var strikt politisk neutralitet. Det är därför den är så intressant för oss Sanningssökare. ICRC (International Committee of the Red Cross) kunde med hänvisning till Genèvekonvention från 1929 få tillgång till civila internerade som hölls i Central- och Västeuropa av tyska myndigheter. Däremot, kunde ICRC inte få någon tillgång i Sovjetunionen, som hade vägrat att ratificera konventionen. De miljontals civila och militära interner som hölls i Sovjetunionen, vars villkor var kända för att vara överlägset värst, var därför helt avskurna från varje internationell kontakt eller tillsyn.

Lagliga grunder för gripandet av judar

Röda Korsets rapport är av värde då den klargör på vilka legala grunder judar greps och internerades i koncentrationsläger, det var som fientliga utlänningar. I USA internerades t.ex. alla [japaner](#) under andra världskriget, men även [tyskar](#), [italienare](#) och amerikanska medborgare som var emot kriget och kunde utgöra en fara. I [Storbritannien](#) och [Australien](#) samma sak. Fria Sidor vill påminna om att det var den internationella Judenheten som förklarade Tyskland krig 1933 och att många judar arbetade emot Tyskland och kunde därför, på goda grunder, ses som en intern fiende. Många judar ansågs inte utgöra en fara för Tyskland. De kunde leva relativt fritt i samhället, vilket vi kommer se nedan.

Lagen skiljde på enbart civila och "civila som deporterats av administrativa skäl (på tyska "Schutzhäftlinge") och hade gripits av politiska eller rasliga motiv eftersom deras närvaro betraktades som en fara för staten eller ockupationsstyrkorna" (vol. 111, s. 73). De senare "internerades på samma villkor som personer som greps eller fängslades under gemensam lag av säkerhetsskäl." (S.74). I rapporten medgavs att tyskarna först var ovilliga att tillåta kontroll från Röda Korset för de människor som var fängslade på grunder som rörde säkerheten, men under senare delen av 1942, erhöll ICRC eftergifter från Tyskland och fick tillgång även till dem.

ICRC tilläts distribuera matpaket till stora koncentrationsläger i Tyskland från och med augusti 1942 och "från februari 1943 och framåt utvidgades denna eftergift till alla andra läger och fängelser" (Vol. 111, s. 78). ICRC hade snart etablerat kontakt med lägerkommendanten och lanserat ett program för matlättnad som

fortsatte att fungera tills de sista månaderna 1945, det vet vi p.g.a. tackbrev som strömmade in från judiska interner i lägren till anhöriga.

De flesta som mottog stöd från Röda Korset var judar

I rapporten anges att "så många som 9000 paket packades dagligen. Från hösten 1943 till maj 1945 hade ca 1.1 miljoner paket med en totalvikt på 4500 ton skickas iväg till koncentrationsläger" (vol. III, s. 80) . Förutom mat, innehöll dessa kläder och mediciner. "Paket sändes till Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenbürg, Landsberg am Lech, Flöha, Ravensbrück, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Theresienstadt, Auschwitz, Bergen-Belsen, till läger nära Wien och i mellersta och södra Tyskland. De viktigaste mottagarna var belgare, holländare, fransmän, greker, italienare, norrmän, polacker och statslösa judar "(vol. III, s. 83).

Under kriget var "Kommittén i stånd att överföra och distribuera i form av förnödenheter till ett värde över tjugo miljoner schweizerfranc som samlats in av judiska välgörenhetsorganisationer över hela världen, i synnerhet av den amerikanska "Joint Distribution Committee of New York""(vol. I, s. 644). Den sistnämnda organisationen hade tillstånd från den tyska regeringen att upprätthålla kontor i Berlin ända tills det amerikanska inträdet i kriget. ICRC klagade på att obstruktionen av dess stora hjälpinsats för judiska interner inte kom från tyskarna utan från de Allierades blockad av Europa. De flesta av deras inköp av mat gjordes i Rumänien, Ungern och Slovakien.

Röda Korset ger beröm

ICRC gav speciellt beröm för de liberala förhållanden som rådde i Theresienstadt fram till tidpunkten för deras sista besök där i april 1945. Detta läger, "där det fanns omkring 40.000 judar deporterade från olika länder var ett relativt privilegierat ghetto" (Vol. III , s. 75). Enligt rapporten: "Kommitténs delegater kunde besöka lägret i Theresienstadt (Terezin) som används uteslutande för judar och styrdes genom särskilda villkor. Av de uppgifter som samlats in av kommittén, hade detta läger startats på uppmaning av vissa ledare i riket ... Dessa män ville ge judarna medel för att inrätta ett gemensamt liv i en stad under sin egen administration och som hade nästan fullständig autonomi....två delegater kunde besöka lägret den 6 april 1945. De bekräftade det fördelaktiga intryck de fick vid första besöket "(vol. I, s. 642).

ICRC gav också beröm till den fascistiska regimen under Ion Antonescu, Rumänien, där kommittén kunde ge särskild befrielse till 183.000 rumänska judar fram till tiden för den sovjetiska ockupationen. ICRC klagade bittert på att de "aldrig fick skicka något, ens det minsta, till Ryssland" (vol. II, s. 62). Exakt samma stopp för ICRC kom för de tyska lägren efter att de "befriats" av ryssarna. ICRC fick ett omfattande flöde av post från Auschwitz ända till tiden för den sovjetiska ockupationen, då många av internerna evakuerades västerut. Röda Korsets ansträngningar att skicka hjälp till interner som var kvar i Auschwitz, under sovjetisk kontroll, var meningslös. Däremot kunde man fortsätta skicka matpaket till f.d. fångar i Auschwitz som överförts västerut till läger som Buchenwald och Oranienburg.

Inga tecken på folkmord

En av de viktigaste aspekterna av Röda Korsets rapport är att det klargör den verkliga orsaken till de dödsfall som otvivelaktigt inträffade i lägren mot slutet av kriget. Rapporten skriver: "I det kaotiska tillståndet i Tyskland efter invasionen under de sista månaderna av kriget, fick lägren inga livsmedel alls och svält krävde ett ökande antal offer. Den tyska regeringen, själv alarmerade av situationen, informerade ICRC den 1 februari 1945. I mars 1945 hölls samtal mellan ordföranden för ICRC och SS General Kaltenbrunner, vilket gav ännu mer avgörande resultat. Lättnad skulle hädanefter distribueras av ICRC och en delegat bemyndigades att stanna i varje läger..." (vol. III, s. 83).

Det står klart att de tyska myndigheterna var angelägna om att lindra den svåra situationen så långt de kunde. Röda Korset är ganska tydliga i sin rapport att leveransen av livsmedel upphörde på grund av att de Allierades bombningar av tyska transporter och hade, för att skydda de internerade judarna, protesterat den 15 mars 1944 mot det "de Allierades barbariska luftkrig" (Inter Arma Caritas, s. 78). Den 2 oktober 1944, varnade tyska utrikesdepartementet ICRC för den överhängande kollapsen av det tyska transportsystemet och förklarade att svälten för människor i hela Tyskland höll på att bli oundviklig.

Det är av största vikt att beakta att delegaterna från Internationella Röda Korset i denna omfattande rapport, tre volymer, inte funnit några bevis i något tyskt läger för en medveten politik att utrota judar. I hela rapporten på 1600 sidor nämns inte en enda gång något sådant som en gaskammare. Den medger att judar, liksom många andra nationaliteter, fick utstå nöd och umbäranden, men

dess totala tystnad i frågan om den planerade utrotningen vederlägger myten om "de sex miljonerna". Fria Sidor vill erinra om att inget heller nämns om några gaskammare i Churchills, Eisenhovers eller Charles De Gaulles memoarer.

Precis som Vatikanen, med vars representanter de arbetade, fann Röda Korset sig oförmöget att ägna sig åt de oansvariga anklagelserna om folkmord som hade blivit vedertagna för dagen. Vad beträffar den verkliga orsaken till dödligheten påpekar rapporten att de flesta judiska läkarna från lägren hade omplacerats för att bekämpa tyfus på östfronten, därför var de otillgängliga när tyfus bröt ut i lägren 1945 (vol i, s 204 ff.). p.g.a. de svåra förhållandena som där rådde. För övrigt vad gäller påståendena om massavrättningar utförda i gaskamrar, listigt förklädda till duschar, har rapporten följande att säga: "Inte bara tvättplatser, utan hela anläggningar för bad, dusch och tvätt inspekterades av delegaterna. De fick ofta åtgärder vidtagna för att göra dem mindre primitiva, få dem reparerade eller förstoras" (Vol.III, s. 594).

Inte alla var internerade

I Volym III i Röda Korsets rapport, kapitel 3 (I. Judisk civilbefolkning) står: "stöd som ges till den judiska delen av den fria befolkningen" och det här kapitlet gör det helt klart att långt ifrån alla Europas judar var placerade i interneringsläger, utan förblev, med vissa begränsningar, en del av den fria civilbefolkningen. Detta strider direkt mot den påstådda "noggrannhet" som användes i "förintelseprogrammet", och med påståendet, i de förfälskade **Höss-**memoarerna, att **Eichmann** var besatt av att gripa "varenda jude han kunde lägga händerna på."

I Slovakien, t.ex., där Eichmanns assistent **Dieter Wisliceny** var ansvarig, konstaterar rapporten att "En stor del av den judiska minoriteten hade tillåtelse att stanna i landet, och under vissa perioder betraktades Slovakien som en tillflyktsort för judar, särskilt för dem som kom från Polen. De som stannade kvar i Slovakien tycks ha varit i relativ säkerhet fram till slutet av augusti 1944, då ett uppror mot de tyska styrkorna ägde rum. Även om det är sant att lagen från 15 maj 1942 hade lett till internering av flera tusen judar, hölls dessa människor i läger där villkoren för mat och logi var acceptabla, och där internerna fick utföra betalt arbete på nästan samma villkor som på den fria arbetsmarknaden"(Vol . I, s. 646).

Inte bara undvek ett stort antal av de ca: tre miljoner europeiska judarna internering helt och hållet, utan utvandring av judar fortsatte under hela kriget i allmänhet genom Ungern, Rumänien och Turkiet. Utvandringen av europeiska judar, i synnerhet från Ungern, fortsatte under kriget utan att hindras av de tyska myndigheterna. "Fram till mars 1944", säger Röda korsets rapport, var "judar som hade förmånen att ha visum till Palestina fria att lämna Ungern" (vol. I, s. 648). Som Fria Sidor har visat tidigare motarbetade sionisterna en fristad för judarna i västländerna med motivet att man önskade pressa dem att fly till Palestina.